

Szecsi Endréné

Ezen a képen én és Magda [Surán Györgyné, szül. Weisz Magda] vagyunk egy kiránduláson, valamikor az 1970-es években. Én vagyok hátul. Nagyon szerettünk kirándulni, sokat is jártunk. Szabadidőnkben a hegyre jártunk fel. Ez a hegy a Tábor-hegy, ahol még most, a nyáron is fönt nyaraltam. Ott egy nagyon jó kis ház van: három szoba, konyha, fürdőszoba és egy kis műhely. A műhely azért lett, mert a Józsi [Magda élettársa] nagyon szeretett barkácsolni, és nagyon szeretett ott ügyködni. Azt hiszem, tulajdonképpen azért vettük a házat is, mert Magda azt akarta, hogy a Józsinak legyen valami elfoglaltsága, amikor nyugdíjba ment. Nagyon szerettünk ott fent lakni. Tényleg nagyon jó levegő volt. Kis kert van gyümölcsfákkal, amik sosem teremnek semmit. Nyáron voltunk mindig fönt. A kék busz megállójától tíz percre van a ház. Még most is tíz-tizenöt perc alatt fölérek, de most már nem nagyon tudok gyalog odáig menni, hanem itthonról szoktam taxival menni, mert félek az átszállásoktól. A munka volt azért az első egész életünkben. Az 1950-es, 1960-as években próbáltunk a konfekciótól elkülönböző ruhákat készíteni. Mindig mi spekuláltuk ki, hogyan legyen. Szóval ez nagyon tetszett a vevőknek, hogy mindig a mi elgondolásunk szerint

lettek a ruhák megcsinálva. Különleges, de mégsem kirívó. A középosztályhoz tartozott a vevőkörünk általában. A tisztviselőknek nagy része ott, a Báthory utca környékén volt tisztviselő, arra jártak, és a kirakatot csodálták. Volt ott papának az üzlete előtt egy kis kirakat. Amikor megszűnt a papa üzlete, akkor Magdának a kapu alatt volt egy kicsi vitrinje, ott volt a kirakata. Magda minden reggel hat órakor lement, és változtatta a kirakatot. És ettől mindenki el volt bűvölve, hogy minden nap mást lehetett látni a kirakatban. Magda bámulatosan szorgalmas teremtés volt. Sokat lehetne róla beszélni. Mindig tudtunk valamit ajánlani, tippet, hogyan lehet variálni a megszokottnak tűnő ruhából, hogyan lehet nem nagy feltűnést keltve, de mégis különlegeset csinálni. Divatrevüt is rendeztünk. A Duna-korzón lévő szállodában rendeztük. Elsősorban csodálatos pongyolákat és kombinékat mutattunk be. Különleges fehérneműt. Nagy sikerünk volt, sok vevőnk került ki a nézőkből, ez az 1950-es években volt. Egy Bánóczy nevű férfi volt a rendező, aki ezeket a bemutatókat rendezte. Borzasztóan élveztük ezeket előkészíteni, megcsinálni. Ezek a különleges darabok drágák voltak nagyon, mert nehéz volt beszerezni az anyagokat, elsősorban a csipkét. Ez mindig az én feladatom volt, de megvoltak a kapcsolataim. A Kramer Károly utcában volt a legfontosabb csipkekereskedő. Tőle mindig nagyon szép egyedi csipkét tudtam venni. Kézzel lett behímézve a csipke az anyagba mindig. Igyekeztünk mindig mindent kézzel csinálni. Ha géppel csináltuk, sokszor át sem vették a megrendelő, a vevőink kézimunkát kértek és vártak el. Hajlandók voltak ezért jóval többet fizetni.